

Beyond Gillette.

"The third blade is invisible.
It belongs to me."

FERDINANDO FREGA

NANDO THE SCRIBE

THE GILLETTE QUADRILOGY • VOLUME IV

NAPLES-POST.COM

TÚL A GILLETTE-EN

THE COMPANY · 12

A Gillette-tetralógia negyedik kötete: egy vezető, akit egy nápolyi temetkezési vállalat irányítására vesznek fel, és a végén Gillette-borotvákat ír fel a halottaknak; aztán a saját temetése melegítőben, egy túlvilág check-in pultokkal és beillesztési eljárásokkal, öt milliárdos temetése, amelyeket tanácsadóként figyel meg, és egy utolsó kérés: újjászületni Amerikában – átvételkor aláírással.

KOLOFON

Ferdinando Frega – Nando the Scribe – Az ötödik penge

A Viselkedési kódex elbeszélő úttörője. Egydolláros kiadói ökoszisztémát épített egyetlen gondolat köré: a pénzügyeknek nem pénzproblémájuk van. Viselkedésproblémájuk van.

Szerkesztve és gondozva a **ONEDOLLAR-STORIES** ökoszisztémán belül. Digitális architektúra: **NAPLES-POST** · **NOASPECTTIME** · **ONEDOLLAR-STORIES.** Első kiadás: 2026. Tiszta, modern, digitális olvasásra optimalizált tipográfiával szedve. Kiadva az Egyesült Államokban.

SZERZŐI JOGI MEGJEGYZÉS

© 2026 Ferdinando Frega. Minden jog fenntartva.

E kiadvány egyetlen része sem sokszorosítható, terjeszthető vagy továbbítható semmilyen formában és semmilyen eszközzel – beleértve a fénymásolást, a hangfelvételt és más elektronikus vagy mechanikus módszereket – a szerző előzetes írásos engedélye

nélkül, kivéve a kritikai ismertetésekben szereplő rövid idézeteket és a szerzői jog által megengedett egyéb, nem kereskedelmi felhasználásokat. A mű engedély nélküli felhasználása, sokszorosítása vagy terjesztése tilos.

SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉS

Ez a Gillette-tetralógia negyedik, egyben utolsó kötete.

Írta: Ferdinando Frega – Nando the Scribe.

A teljes sorozat:

I. kötet – „Három penge. Egy Gillette.” (2026) naples-post.com

II. kötet – „Brand Narrative Gillette.” (2026) naples-post.com

III. kötet – „Lehetetlen Gillette.” (2026) naples-post.com

IV. kötet – „Túl a Gillette-en.” (2026) naples-post.com

Ez a kötet nem zárja le az elbeszélést. Az utolsó falat bontja le.

AZ ELSŐ VÁGÁS ELŐTT

A legtöbb ember azzal tölti az életét, hogy elfogadtassa magát olyan rendszerekkel, amelyeket nem ő épített. Vállalati rendszerekkel. Kiadói rendszerekkel. Társadalmi rendszerekkel. Családi rendszerekkel.

Alkalmazkodnak. Alkudoznak. Várják az elismerést.

Nekem sosem volt ilyen türelmem.

Az életemet három penge formálta.

Az első egy olyan emberé volt, aki egy elvetett ötletből a modern történelem egyik legismertebb nevét csinálta: **King Camp**

Gillette.

A második az apámé – negyven év a The Gillette Company kötelékében –, aki megtanította nekem, hogy a fegyelem nem kiabál; kalibrál.

A harmadik láthatatlan. Az enyém. Átvág iparágakon, identitásokon, országokon, kudarcokon, sikeren, íráson, csenden – és olyan rendszereken, amelyek még ma sem tudják, hová tegyenek.

Ez a könyv nem a siker ünneplése. Nem emlékirat. Nem üzleti kézikönyv. Nem jóváhagyásra vágyó irodalom.

Annak a feljegyzése, mi történik, amikor egy ember abbahagyja a kérdezést, hová tartozik, és olyan struktúrákat kezd építeni, amelyek a valóságot arra kényszerítik, hogy tudomásul vegye őt.

Vannak nevek, amelyek termékeket adnak el. Vannak nevek, amelyek eltűnnek. Vannak nevek, amelyek még akkor is nyomot hagynak, amikor a kéz már rég nincs.

Ez a három penge története. És annak, miért nem volt soha elég egyetlen név.

A MUNKA

A munka sosem ijesztett meg, sosem tett boldogtalanná. Azokkal, akik szenvedtek tőle, mindig így tréfálkoztam: *„Ha kedved van dolgozni, ugorj rám."* Így űztem el a nyomorúságukat, és így mutattam meg nekik, hogy nekem a munka csak fizetett szórakozás.

Néztek, és nem értették. Mindig mosolyogtam, mindig vidám voltam, még akkor is, amikor papíron napi húsz órát dolgoztam. A fáradtság olyan luxus volt, amely még nem tartott rám igényt.

Idővel megértettem, miért: egy bányász nagyapa, egy apa, aki megállás nélkül árult, és én – a génjeik terméke. Nem is lehettem volna más.

Mindennapi, kifelé forduló és hangos megnyilvánulásaimban kijelentettem, hogy a világ legjobb cégének dolgozom. Az emberek nem értették, én pedig nem tudtam elmagyarázni. A pénz csak következménye volt egy mindennapi előadásnak a színház és a problémák között – az előbbi gondolkodásra késztetett, az utóbbi megoldásra kényszerített.

Így bejártam a világot, több mint hatvanöt országot. Tanácsadói és szakértői életem minden órát kitöltött, kivéve az éjszakát. Míg egy nap a lányom meg nem kért, hogy jöjjek haza Olaszországba.

Hogyan mondhattam volna nemet. 2020 volt. Abban a pillanatban, ahogy beléptem a házba, megszólalt a telefon – milánói körzetszám. Egy női hang: *„Musolino doktornő vagyok a MERCURY URVAL-tól. Megvan az önéletrajza. Egyik ügyfelünk az Önéhez hasonló profilt keres. Mikor ér rá?”*

„Elnézést – mondtam –, most jöttem vissza Dél-Amerikából, és nem vagyok biztos benne, hogy értem, mi a munkája.”

Nevetett, ragyogóan, élesen, és átváltott spanyolra: *„Yo busco la cabeza por un trabajo. ¿Entiende?”* Azt feleltem: *„Claro que sí.”* Mindketten nevettünk.

„Mikor tudunk videohívást tartani?” „Ütemezze be Zoomon, és küldje el a linket. Pontos vagyok. Komoly vagyok.” „Tudjuk, hogy komoly. Ön a Gillette-csoport fia. Évekig dolgoztunk velük. De Ön sosem ment át rajtunk.” „Nem tudtam, hogy ott dolgoztak. Jó alkalom, hogy most megismerjem Önöket. Bármi történik, siker lesz.”

Letettem. A lányom a homlokát ráncolta. „Mi baj van?” „Apa, nős vagy. Most léptél be, és máris egy másik nővel beszélsz?” „Giorgia – mondtam –, a bűn nem akkor történik, amikor beszélsz. Csak amikor lefekszel.”

Nevettünk.

A VIDEOHÍVÁS

Elegánsan jelentem meg: megborotválkozva, tisztán, órával, világoskék ingben, kék nyakkendőben… alatta pedig csak egy bokszeralsóban. A feleségem valahová elpakolta a nadrágjaimat a házban, és nem tudtam kinyitni a bőröndöt, hogy elővegyek egy másikat.

Meleg volt. Őszintén szólva nem aggódtam. Meg voltam győződve róla, hogy deréktól lefelé sosem fog látni. Legalábbis így gondoltam.

Elkezdődött a hívás. Bemutatta a céget: egy egész Európában működő nápolyi multinacionális vállalat, három fióktelep, 176 jármű, csaknem 120 alkalmazott. Vezetőt kerestek a merchandiser-csatorna és az értékesítői csapat irányítására.

Illett a képességeimhez. De amikor megkérdeztem, milyen ágazatban működnek, elnevette magát.

„Tegeződhetünk?” „Persze.” „Marta vagyok.” „Nando vagyok.”

„A temetkezési szakma piacvezetői. A szlogenjük: *»Ha meghalsz, nő a költési értéked.«”*

Meg sem rezzentem. Meg kellett értenem, mi köze a merchandisereknek a halottakhoz.

A valódi munkát így foglalták össze: **felelős a halál utáni kihelyezés vizuális elrendezéséért.**

Nem értettem. „Bocsánat, mit kell csinálnom?" „Te irányítod a személyzetet, amely a halottakat a koporsóba fekteti, felöltözteti, megtisztítja, és gondoskodik róla, hogy szalonképesen nézzenek ki a család előtt."

„És az érdekes rész a pénz – tette hozzá. – Ha elfogadod, az első hónap 12 500 euró plusz költségek. Szerződés nincs. Csak nyugta."

„Miért nincs számla?" „Jó kérdés. Ezt a szót kitörölték a szótárukból. A legtöbb elhunyt a családja szerint *»fatture«* áldozata lett – átkoké, nem adóké. Szóval kérlek, ne beszélj számlákról."

„A munkavégzés helye?" „Te választasz: Nápoly, Barcelona, London. Három nap múlva kezdhetsz."

Arra gondoltam: egész életemben élőket irányítottam. Mennyivel lehetnek nehezebbek a halottak?

Elköszöntünk. Mondtam neki, hogy Nápolyba megyek. A részleteket e-mailben küldi. Nem kellett fizetnem neki semmit.

„Miért nem?" „Ma én állom. Ha legközelebb Milánóban jársz, hívj meg vacsorázni. Még ha férjnél vagyok is, egy éjszakára teljesen szabaddá teszem magam neked."

Felálltam, azt hittem, vége a hívásnak. Még mindig vonalban volt. Meglátott alsónadrágban.

Kitört belőle a nevetés. „Remélem, nem így akarsz dolgozni. Ennyit nem állnak készen fizetni neked – azt pedig végképp nem, hogy alsónadrágos vezetőt lássanak."

A SZÁLLÍTÁS

Megérkeztem a nápolyi központi pályaudvarra. Egy fekete zakós, sapkás férfi táblát tartott: **sg. FREGA MAN… AGER.**

Hol vagyok?

Köszöntött. „Előbb el kell intéznünk egy szállítást, aztán megyünk a központba."

Beültünk egy Mercedes 300 CDI-ba – halottszállító kivitel. A gurulós bőröndöm elöl maradt. Hátul nem volt hely: ott volt a koporsó. Az aznapi szállítmányunk.

Megálltunk az elhunyt lakásánál. Egy asszony azt mondta: „Nem, a halott ilyenkor nincs itt. A 38-asban találják. Ez a tizenkettes."

Nem Cinecittà. A Spanyol negyed. Szegénység, bűnözés, irónia, túlélés.

Nevetni kezdtem. Tudtam, hogy egyedülálló élmény lesz. Lehetetlen elmesélni az embereknek – sosem hinnék el.

A jó címen, mielőtt kirakodta volna a koporsót, a sofőr megkérdezte: „Itt van a halott?" Az asszony azt felelte: „A buli itt van."

„De mielőtt kirakodnak, tudnom kell, hogy kifizették-e a koporsót" – tette hozzá.

Felhívta a céget. Megerősítették. Egy *reverse class* koporsó.

Nem értettem. Az autóban megkérdeztem Paolót, a sofőrt: „Mit jelent az, hogy reverse?"

Rám nézett. „Olyan, mint a felújított laptopok. Felújított koporsó. Egy év garancia. Egy másik temetkezési raktárból hoztuk el,

megtisztítottuk, kicseréltük a bélését, fertőtlenítettük, és visszatettük a piacra.”

„És mi az előnye?” „A család félárat fizet. Spórolnak. Nápolyban adnak az ilyesmire.”

A KÖZPONT

Egy út menti ház, körülötte hatalmas mező. Mellette két raktár. Minden este ugyanaz a teherautó, ugyanaz a sofőr, ugyanabban az órában üres koporsókat szállított. Elgondolkodtatott – de nem aggasztott.

Megnéztem egy címkét: *Made in Austria*. Hamis. Valódi származás: tizenkét kilométerre, **SECONDIGLIANO.**

Maurizio, a tulajdonos, elvitt egy B&B-be. Kicsi, praktikus garzon. Egy fiatal, kedves, elhízott lengyel szobalány, aki figyelt, de nem beszélt.

Másnap reggel lengyelül köszöntem neki. Elolvadt.

Felhívott a feleségem. A műsorról nem beszéltem neki. Csak annyit mondtam, hogy komoly munka. És én mindig mindent beleadok. A munka nem játék.

Sose tudja meg a paraszt, milyen jó a sajt körtével.

Hajnali 2-kor Paolo kopogott az ajtómon. „Mennünk kell. Szállítás. Neked kell utasításokat adnod a munkádhoz.”

Senki sem mondta meg, mi a munkám.

Néhány kilométer. Egy hetvenkét éves férfi. Szívroham. Fel kellett öltöztetni, meg kellett tisztítani, elő kellett készíteni a fényképekhez.

„Hogyan borotváljuk meg?” – kérdezték.

„Használjatok egy ELDOBHATÓ Gillette-et.” Nem volt nekik. Mutattak egy Gillette-borotvát, amelyet *kapának* hívtak. Hová a fenébe kerültem.

Épp egy darab szappannal akartak habot verni. „Miért nem használtok borotvahabot?”

„PRORASO-t használtunk. 600 ml-es exkluzív ajánlat, a 200 ml-es áráért. Spóroltunk. Amikor elfogyott, visszatértünk a szappanhoz.”

„Menjetek, vegyetek egy arcszeszt az EMULSIONI SERIES-ből. Vérkeringés nélkül az alkohol nem tapad meg a bőrön. Ez igen.”

A ruhához a család az esküvői öltönyt adta. Egy férfi életének két legfontosabb napján viselik: a házasságkötéskor és a halálakor.

Népi filozófia mindenütt. A logikát felváltja a szükség. Ezért nem maradnak az igazi vezetők az irodában – a terepen élnek, ahol a valóság lélegzik.

Visszafelé újabb hívás. Újabb ház. Egy negyvenéves férfi, rák.

„Hogyan borotváljuk meg?” – kérdezte az új csapat.

„Menjetek a piacra. Vegyetek egy MACH3-at vagy egy FUSION GILLETTE-et. Egy ilyen korú férfi olyan kényelmet érdemel, amelynek nincs lejárata, bárhová megy is. És hozzatok egy Gillette-borotvazselét. Megmutatom – egy kevés az ujjatok hegyére, és felfut, mint a tejszínhab.”

Követték az utasításokat. A családok elégedettek voltak. És rájöttem: még azután is, hogy otthagytam a Gillette-et, az ő termékeiket árultam. Nem tehettem róla. Az anya mindig velem van.

MÁSNAP

Minden nap olyan volt, mint egy színdarab más-más szereplőkkel. Az élőknek a halál mozdulatlannak tűnik – pedig nem az.

Egy asszony jött az irodába. Idős anyja épp most halt meg. A kérése meglepett, de nem döbbentett meg.

Az elhunyt nyolcvanhárom éves volt, a lábán erősen visszanőtt a szőr. Mielőtt lezárják a koporsót, azt akarta, hogy megborotválják az anyját.

A női csapatot küldtem. Férfiborotvákat akartak használni egy női szertartáshoz – két világ, amely ritkán találkozik, és gyakran ütközik.

A ’90-es évekig a nők a férjük pengéit használták. Aztán a piac termékeket teremtett a nőknek. Miért ne teremthetnénk új kulturális szokásokat?

Megmondtam Vanessának, hogy menjen el a legközelebbi boltba, és vegyen DISPOSABLE AGILITÉ-t – azt, amelyet annak idején mi árultunk – vagy VENUS GILLETTE-et, hozzá SATIN CARE habot.

Minden tökéletesen sikerült. Hét nap után a cég megoldotta a legnagyobb problémáját: az **információt**.

Szombat este a csapatok sorba álltak a fizetésért. Én is sorban álltam. Aztán kiléptem a sorból, elmentem, és hazamentem a családomhoz.

Átadtam ezeknek az embereknek a tudásomat. És úgy döntöttem, hogy ezért nem jár fizetség. Amikor valamit jó szándékkal teszel, a pénznek nincs oka létezni.

Mert ilyen vagyok.

Nando

A SAJÁT TEMETÉSEM

Mindig szívesebben kihagytam a temetéseket. Méltóbbnak éreztem, ha az embereket arról őrzöm meg az emlékezetemben, akik voltak, nem arról, hogyan csomagolták és szállították el őket. De ezúttal nem kerülhettem el, hogy ott legyek. Az *én* temetésem volt.

Hat szegény ördög vitte a koporsót. A lányom nem fogadta el a klasszikus fekete öltönyt, helyette melegítőbe öltöztetett. „Bárhová mész, legyen kényelmes" – mondta. Teniszcipővel együtt. És a telefonommal, ügyesen elhelyezve egy kis tasakban. Piknikkészlet a túlvilágra.

A halottaskocsi elég kényelmes volt, bár a bal hátsó lengéscsillapító komoly segítségre szorult. Minden kátyúnál kicsúszott a bal herém az alsónadrágból. A koporsóban nem volt világítás, így nem tudtam megigazítani. Egy kis friss levegő az örökkévalóság sötétjében.

A templom bejáratánál négy fagerendára fektettek. Egyetlen gondom volt: jól helyeztek-e el, vagy legurulok, mint egy zsák krumpli? Aztán eszembe jutott: már az élet padlóján voltam, halottan.

A pap beszélt. Néhány igazság, sok kitaláció. Aztán az emberek felvonulása, akik mindenfélét felolvastak rólam. Míg egy idős asszony oda nem lépett, megcsókolta a koporsót, és megkérdezte: „Megcsókolhatom, mielőtt beteszik?"

Egy barátnőm felállt, és azt mondta: „A férjem is mindig ezt kérte tőlem, mielőtt betette. Egy utolsó csókot." Ahahahah.

Vége a szertartásnak. Csak én és a sofőr indultunk a temetőbe. A cím közvetlenül a koporsóra volt írva: *Condera temető, halottasházi szárny, negyvenötös parcella, 23-as szakasz, második emelet, első fülke*. Lehetetlen eltéveszteni. Az emberiség fejlődött: nincs többé férfi és női részleg. Csak halottak. Hatékony.

Leszállított, intett, és elment. Én pedig arra gondoltam: *És most mit csináljak?*

Két hölgy – néhány éve halottak – arra járt, és meghívtak egy kávészünetre, amíg a Temetkezési Szindikátus Tanácsa jóváhagyja az újonnan érkezőkre vonatkozó új szabályokat.

Kíváncsi voltam, de fáradt. Új szerep, új vagyonelem, valami, amit meg kell tanulni, hogy a világ csak egyetlen dolgot mondhasson:

Kíváncsi voltam, de kimerült. Még egy napja sem voltam halott, és máris papírmunkát adtak. Még az örökkévalóságnak is voltak beillesztési eljárásai.

Nando

ALDILA' STREET, NY CITY

Az előző este, mielőtt minden megtörtént, kicsit nehezet vacsoráztam. Sült paprikát krumplival, egykilós sertéscsülköt, két pohár vörösbort és – csak hogy elegánsan zárjak – egy tál borlotti babsalátát.

2058. május 7. volt. Csak kilencvenhárom éves voltam, de nem látszott rajtam – vagyis nem reklámoztam. Igazi calabriai: tartózkodó, nem titkolózó. Ez volt az én módom. Ez voltam én.

Ahahahah.

Aztán megtörtént: láttam a testemet, ahogy még ott fekszik az ágyban, én pedig kívül voltam, és néztem. Az íróasztalhoz mentem, hogy bekapcsoljam, és megírjak egy történetet – olyan régóta csináltam, hogy a kedvenc időtöltésemmé vált. De a kezem már nem parancsolt a látható dolgoknak.

Halott voltam. Úton voltam a túlvilágra.

Az első kérdés, amelyet feltettem magamnak, nem az volt, kivel találkozom, sem az, hogyan jutok oda. Nem. Az egyetlen dolog, ami a fejemben ragadt: **hogyan reagálnak majd a távozásomra azok, akik ismertek?**

Már láttam is őket magam előtt.

„Ideje volt." – Azok, akik mindig elviseltek.

„Ez is egy trükkje." – A pesszimisták.

„Még egy módja annak, hogy elmesélje az életét." – A WordPress-népség.

A mesterséges intelligenciák egyáltalán nem reagálnának.

Rokonok és barátok? Ők már előttem átlépték ezt a határt. Én csak utolértem őket.

Egy kéz a vállamon jelezte, hogy valaki értem jött. És repülni kezdtünk – legalábbis így gondoltam. De nem úgy, mint a madarak, nem úgy, mint a repülőgépek, nem úgy, mint bármi, amit valaha elképzeltünk. Se angyalszárnyak, se filmbe illő mennybemenetel. Mindez csak a formátum volt, amelyet ránk sóztak.

Az átkelés egészen más volt.

Megfordultam, hogy megnézzem a kezet a vállamon, és már az új házban voltunk.

Jobb, mint ahogy a FedEx kézbesíti a csomagokat. Ahahahah.

A bejáratnál egy férfi intézte a becsekkolást, nekem pedig megvolt a sorszámom a belépéshez.

A „húzz sorszámot" automatát itt eltörölték. Minden, ami sorra emlékeztetett, az ördögöt jelképezte, és csak azok képviselhették, akik életükben ezt a munkát végezték. Semmi több.

Rám került a sor, és az üdvözlő mondat így szólt:

„Ó, nem, végre sikerült idehoznunk. Tizenkétszer, tizenkét kísérlet. Ki vagy te?"

Senki különös. Csak valaki, akire nem számítasz.

Nando

FOLYTATÁS I

Nos, megérkeztem erre a helyre, amelyet csak az özvegy fiai ismertek – legalábbis amíg éltem. De most mi következik? Milyen események? A vezérigazgatót kerestem, de nem találtam.

Elhaladt mellettem egy nő, elegánsan öltözve, nagyon udvariasan. Nem állt meg. Egy összehajtott cetlit hagyott a legközelebbi felületen, és ment tovább.

Kinyitottam. Terem. Időpont. Az Úttörők terme, 11:00.

Térkép nincs. Az eszközök már megvoltak.

Csak az életem utolsó szakasza – mindössze 35 év – volt felülvizsgálat alatt. Szerencsém volt. A többi baromság, amit

csináltam, elévült. Semmit sem kellett igazolnom vagy megmagyaráznom.

Nem tudok vezetni, nincs autó, nincs gyaloglás – mégis bent találtam magam a teremben. És kit találok a tárgyalóasztal körül?

Fogadok, hogy sosem hinnéd el, még ha próbálnád is.

Én vagyok az, 5 évesen. És sírni kezdtem – nem a meghatottságtól, hanem mert nem értettem, hogyan érkeztem ide, és hány évesen.

Egy ismerős kérdés visszhangzott:

„Emlékszel, amikor megkérdeztem, hajlandó vagy-e 93 éves korodig élni?”

„Igen” – feleltem.

„És később, amikor megkérdeztem, készen állsz-e szenvedni, miközben nézed, ahogy a szeretteid előtted távoznak?”

„Igen” – feleltem.

„Továbbra is rendkívül következetes vagy. Megmondtam a vezérigazgatónak, de nem hitt nekem. És most nem tudjuk, hol szállásoljunk el.”

Dante megírta az Isteni színjátékot, de a te kategóriádat nem látta előre. Még Bezosnak sem sikerült az Amazonnal. A Google pedig csaknem 30 évre összeomlott.

„Tökéletesen értjük, de adj nekünk időt. Arra kérünk, maradj standbyban.”

Standby. Azt hittem, marketingkifejezés. Aztán eltűnődtem, nem Kámaszútra-póz-e. A túlvilágon voltunk, és ezt a kifejezést még mindig nem tanultam meg.

Nando

FOLYTATÁS II

Itt másképp működik az idő. Akkor vettem észre, amikor megpróbáltam megszámolni, mennyi ideje várok, és azt láttam, hogy a szám folyton irányt vált.

Aztán egy hang – ezúttal nem az övé. Csak egy hang, a terem egyetlen pontjából sem.

„2-es terem. 13:00."

Nem kérdeztem, hogyan jutok oda. Az eszközök már megvoltak.

A bizottság összeült, hogy döntsön a sorsomról. Hosszú ülés után kihirdették az ítéletet:

„Hivatalos megbízást kapsz a ONEDOLLAR.STORIE. ALDILA.' ETERNITY változatának megalkotására. Egy feltétellel."

„Milyen feltétellel?"

„Mielőtt közzéteszed, el kell olvasnunk a történeteket."

Átéltem már hasonlót, de ez volt az utolsó hely, ahol maradhattam. És nyugodt döntést kellett hoznom.

Megkérdeztem hát: „Mit kapok cserébe?"

„Mit szeretnél?"

„Csak 1 USD-t."

Nando

FOLYTATÁS III

Egy ponton eltűnődtem, miért nem vagyok éhes, miért nem zuhanyozom, miért nem borotválkozom, és miért nem végzem a szokásos reggeli rutinomat. Milyen ostoba voltam – azonnal nyilvánvalóvá vált: nem volt testem, hát mit kellett volna karbantartanom?

Senki más nem látszott. De mindenki egyszerűen tartózkodó volt, és minden lélek mögött ott volt egy küldetés, amelyet nem reklámozott.

Aztán megszólalt a mennyezet. Vagy a padló. Az irány itt nem számít.

„Frega."

Én pedig azt feleltem: „Elnézést, de ha a test eltűnt, hogyan sikerült megtartani a vezetéknevet?"

A hang ingerülten csattant fel: „Ha már így sem tudunk besorolni, sehová sem tudunk elhelyezni, azt akarod, hogy töröljük az egyetlen hivatkozást, ami van rólad? Akkor hogyan azonosítsunk?"

„Rendben. Mondjátok, mit tehetek értetek."

„Értesítést kaptunk, hogy a következő hét földi napon a leghíresebb milliárdosok közül néhányan ide érkeznek."

„Látogatóba?" – kérdeztem.

„Itt nem foglalkozunk Shareholdinggal, sem Wall Street Eternityvel. Legfeljebb egy-egy nyilvános vételi ajánlattal, de az nem rád tartozik. Azért jönnek, mert lejárt az idejük. De szükségünk van a tanácsadásodra temetési felügyelőként. Figyelned kell, és jelentened, mit mondanak és gondolnak róluk az emberek a haláluk után, és hogyan viselkednek."

„Mit kínáltok nekem ezért a műveletért?”

„A szokásosat: 1 USD-t.”

„Ezúttal nem.”

„Akkor mit szeretnél?”

„Újjászületni szegényen, mint régen. De ezúttal tényleg Amerikában. Tévedés nélkül.”

„Miért?”

„Van valami, ami mindennél jobban hiányzik a Földön.”

„A nők?”

„Nem.”

„Akkor mi?”

„A csatornafedelek szaga, amikor felszáll a gőz. Az az otthon. Az az én helyem.”

Nando

FOLYTATÁS IV

Átadták a listát, és őszintén meglepődtem, hogy ezek a milliárdosok mind együtt haltak meg. Hogyan meséljem el őket egyenként? Ahhoz a Nemzetközi Valutaalap belsejében kellett volna állni, ezért haladékot kértem: egyszerre egy jelentést.

Személyes okokból pedig Warren bácsival kezdem – az övé volt a Gillette-em, ennyi udvariassággal tartoztam neki.

Aztán áttérek a többiekre. De amit most hallani fogsz, különös, és csak egyetlen dolgot tanít: nem vagyunk mások, mint ideiglenes tartályok, nem pedig olyan idő, amely bármit is magában foglal.

- **Jeff Bezos temetése** → pénz, hatalom, örökség, média
- **Bill Gates temetése** → technológia, kontroll, jótékonyság, intelligencia
- **Elon Musk temetése** → személyi kultusz, káosz, rajongók, Mars
- **Warren Buffett temetése** → régi tőke, utódlás, csend
- **Donald Trump temetése** → totális látványosság, frakciók, médiacirkusz

Jó olvasást.

Nando

FOLYTATÁS V

Warren Buffett temetése → régi tőke, utódlás, csend

Zárt ajtók mögött tartották. Csak maroknyi emberre számítottak – végül is a Berkshire-rel nem volt több, mint néhány sok pénzt birtokló ember tartálya, és sosem vezetett igazán kereskedelmi vállalkozást, legalábbis közvetlenül nem.

Akik óhatatlanul megtöltötték a termet: újságírók és sajtósok, néhány kolléga, két igazi barát, rokonok és az elmaradhatatlan, egész életen át mellette álló titkárnő – akivel sosem feküdt le. Mindannyian készen arra, hogy elkapjanak egy vesszőt, és cikket, jegyzetet, eseményt csináljanak belőle az eseményen belül. Szerencsére egyikük sem próbált könyvet írni.

Warren bácsi, mint mindig, mindannyiukat megelőzte. És amikor beszélt, figyeltek rá – úgy, ahogy egy nagyapára figyel az ember, aki összegyűjti az unokákat, és mikroszkopikus részletességgel

mesél nekik a szavanna állatairól. Csakhogy az ő szavannája a nebraskai irodája volt, és szinte senki sem tudta.

Valaki, ajkát sem mozdítva suttogva, megkérdezte a szomszédját, van-e értelme megtartani azt a részvényt, vagy adja el – gyógyíthatatlan ösztön. A mester tanácsa pedig mindig ugyanaz volt: ha nem vagy hajlandó végignézni, ahogy a pénzed értéket veszít a piacon, maradj otthon, és tedd az ágy alá. Úgy is veszít az értékéből, de legalább mindig tudni fogod, mennyi maradt.

A pap szentbeszéde alatt megérkezett egy levél – csak néhány órával korábban –, és ő ragaszkodott hozzá, hogy maga olvassa fel:

Sosem felejtünk el. Életünk indexe voltál és maradsz, és tanításaidat már átadtuk az új nemzedékeknek. Mert te vagy, és mindig te leszel az az ember, aki azt mondta: ha kint esik, és vizet akarsz gyűjteni, soha ne menj ki szűrővel.

Isten veled, bácsi.

Nando

A Gillette formált. Még mindig hűséges unokaöcséd vagyok, Warren bácsi.

FOLYTATÁS VI

Elon Musk temetése – személyi kultusz, káosz, rajongók, Mars

Nagyobb tömegre számítottam. Ehelyett olyan vezetőket találtam, akik szinte megkönnyebbültnek tűntek – mintha Elon nehezen emészthető étel lett volna, egy gazdag fogás, amely folyton visszajött. Szegény ember túl sok pénzzel. Ez volt a néma főcím.

A suttogó beszélgetésekben ugyanaz a refrén: az anyja – modell, takarítónő –, és hogy a sors a Fiút a Föld leggazdagabb emberévé koronázta, mégsem volt soha állandó nője, akire mindezt hagyhatta volna. Hibrid, mint a cége. Félig zseni, félig hiba.

Az újságírók persze ott voltak. A médiacirkusz sosem hagy ki egy nézettséget ígérő temetést. A rituálé a szokásos volt – kamerák, mormogás, nedves virágok illata.

De a pap… a pap volt az igazi fordulat.

Amikor Elonról beszélt, azt mondta: „Hűséges barát volt. Egyszer segített kicserélni az akkumulátort a Teslámban, és 2% kedvezményt adott. Ennek a pillanatnak köszönhetően lettem pap. És ezért vagyok ma itt vele."

Nem tudtuk, nevessünk, sírjunk, vagy hívjunk pszichiátert. Mert éppen akkor rontott be **Sam Altman** – vörös szemmel, elcsukló hangon –, rávetette magát a koporsóra, és azt kiáltotta:

„Te rohadék. 130 milliárd dollárra pereltél. Elvesztetted. És még azt az örömöt sem szerezted meg nekem, hogy felolvassam neked az ítéletet."

A koszorúk között kitűnt egy: egyetlen szegfű, a Fehér Házból küldve. Senki sem derítette ki soha, ki küldte. Vagy mindenki tudta, és úgy tett, mintha nem.

A Twittere – amelyből X lett, amelyből rejtély lett – volt az aláírása. Megjelölte azon a napon, amikor született, és azon, amikor távozott.

Nando

FOLYTATÁS VII

Jeff Bezos temetése → pénz, hatalom, örökség, média

Teljes nyugalommal kijelentem, hogy ez volt az a temetés, amely a leginkább érdekelt – nem a **pénz**, nem a **hatalom**, nem az **örökség**, nem a **média** miatt –, hanem mert a központosított irányítás soha nem engedett semmilyen kivetítést a birodalom kettes számú emberére, egy olyan emberre, akinek pénzügyi és adózási hibái szerteszét hevertek a világban, akit kormányok figyeltek, és akit csak azért tűrtek meg, mert rengeteg embert foglalkoztatott az infrastruktúráiban.

Ez a homályosság azonban a könyvelésben is tükröződött – soha nem biztos, soha nem dokumentált –, hivatkozásokat és számokat adtak, de bizonyító erejű dokumentációt soha.

A kiadói fronton így kis irodalmi kivonulás kezdődött a függetlenség felé, azzal a jelszóval: *inkább kevés és biztos, mint sok és kétes.*

De a templomban az emberek szórakozottak voltak, más emberek más temetéseiről beszélgettek, és a fülem elkapta egy csoport nő szavait: *„Hallottátok? Meghalt az olasz írnok is – az, aki megírta az AMERICA-t, és beszélte a világ nyelveit, a híres 225 nyelvet. Akit mindannyian szerettünk, mert adott, és nem kért cserébe pénzt."*

Nos, ez megérintett. Egyike volt azoknak a **halál utáni sikereknek**, amelyeket az emberek általában nem ismernek fel azonnal, azonnali hatállyal. Elég egyetlen nő, aki nem felejt el – és akkor elindul a vírus.

Jeffről a pap azt mondta: *„Mindketten kopaszodtunk. Ő saját döntésből, én is."*

Jó utat.

Nando

FOLYTATÁS VIII

Donald Trump temetése → totális látványosság, frakciók, médiacirkusz

Az amerikai grizzly – így hívtam mindig – még halálában is a középpontban tudott maradni. Reflektorfényre született teremtmény, aki képtelen volt félreállni, még akkor is, amikor a függöny már legördült.

Szokatlan éveket éltünk át. Saját határain túlra feszítette Amerikát, ötven államból ötven államot plusz kétszázhét ambíciót csinált, aztán visszakozott. Az önmérséklet ritka megnyilvánulása – vagy csak a sors állt meg, hogy levegőt vegyen.

Ott volt a venezuelai fejezet, amikor Maduro egy olyan jelenetben bukott meg, amely inkább filmre hasonlított, mint történelemre. Aztán a Grönland iránti rövid rajongás. Aztán az Indiai-óceán, mintha egy magánkompaszt követne, amelyet csak ő tud olvasni.

Mindig kicsit messzebbre tolta a horizontot, még ha senki sem kérte.

A koszorúk között kitűnt egy – egyetlen szegfű. A feladó neve nélkül. Vagy senki sem tudta, vagy mindenki tudta, és a hallgatást választotta.

A Twittere, amelyből X lett, amelyből rejtély lett, volt az igazi aláírása. Megjelölte azon a napon, amikor belépett a terembe, és újra azon, amikor távozott.

Isten Önnel, elnök úr.

Nando

FOLYTATÁS IX

Bill Gates temetése → technológia, kontroll, jótékonyság, intelligencia

Az életben a vagyonokat nem felépítik – **elfogadják**, aztán a megfelelő fogással **kezelik**. Bill pontosan ilyen volt: jól kihasznált lehetőség, egy létezésmód, amelyből stílus lesz, osztály, valami, amit egyszerűen nem lehet elfelejteni.

Sosem felejtem el, amikor először találkoztam vele a campuson kívül. Nem tudtam, ki ő, véletlenül nekem ütközött, és mivel fiatal voltam és ostoba, majdnem megütöttem. De ő – előrelátó, figyelmes, erényes és éles eszű ember – rám nézett, és azt mondta: *„Kölyök, fizess két sört, nincs pénzem."* Elővettem hát húsz dollárt, a lány pedig elkészítette a fényképet.

Micsoda **rohadék** – csak évekkel később tudtam meg, ki volt.

A temetésére belépni olyan volt, mint egy családi összejövetelre, csakhogy én nem voltam része az örökségének, és sosem voltak vele kapcsolatban ambícióim. Az emberek folyton azt suttogták, ki volt, mi volt, és a nyugodt, összeszedett külseje mögött olyan ember állt, akinek a nagylelkűsége messze túlment a láthatón.

A szentbeszéd alatt a pap azt mondta: *„Neki köszönhetően digitalizáltuk az egyházat, és most a gyónásokat titokban rögzítik, és egyenesen a pápának küldik."* Félénk moraj futott végig a jelenlévőkön – míg hozzá nem tette, hogy csak tréfált: *„Nem Rómába mennek. Egyenesen a CIA-hez."*

Az újságírók szokatlanul udvariasak voltak. Sokan dolgoztak neki, és mindannyian csendet kértek, mert abban a felfüggesztett időben

Bill koporsója beszélt.

Isten veled, barátom.

Nando

NY CITY – EPILÓGUS

A végén minden így zárul: se fanfár, se taps, se senki, aki az ajtóig kísér. Csak te, a neved valahová felírva, és egy folyosó, amely nem akar véget érni.

Tudni, mit mondanak az emberek, amikor meghalsz, olyan kiváltság, amely senkinek sem kellene, hogy megadassék. Tönkreteszi a vég romantikus képét. Megmutatja, hogy az igazság mindig későn érkezik, amikor már haszontalan.

Úgy jártam a koporsók között, mint a túlvilág alkalmazottja, azzal a feladattal, hogy jelentést írjak, amelyet soha senki nem fog elolvasni. És amikor végre megszületett a döntés rólam, nem haboztam: **úgy döntöttem, hogy nőként térek vissza.** A legerősebbként, a legélesebb eszűként, a legstratégiaibbként. Hagyják, hogy a világ gyengének nevezze őket, csak hogy lássák, ki dől be neki.

Aztán megkérdezték, hol akarok újjászületni. Nem hagytam, hogy befejezzék: **Amerikában.** Bármelyik államban, bármelyik városban. Csak egyetlen garanciát kértem: hogy ezúttal a szállítást profik intézzék, és átvételkor aláírást kérjenek.

Így tudni fogom, hogy tényleg megérkeztem. Oda, ahol élni fogok, és ahol újra meghalok. Ugyanazzal a nyugalommal, ugyanazzal az iróniával, ugyanazzal a rövid lépéssel, mint mindig.

Vége.

Nando

MEGJEGYZÉS

„Egy dolog volt közös bennünk – és ne gondold ostobán, hogy a pénz. Mindannyian halottak voltunk, de csak azokat nem felejtik el soha, akik elmesélték a történetet.”

Ferdinando Frega